

La frase del dia

“És hora de treballar junts, partits i institucions, buscant el bé de les persones”

Josep Maria Soler, ABAT DE MONTSERRAT

El Conte

Núria Esponellà

La veu del mar

La meua família i jo no sabem què és la basarda, tot i que estem en perill d'extinció; per això, alguns humans se'ns han apropiat sense arpons en els darrers temps, només per observar-nos. A nosaltres, els fondals del mar no ens espanten ni tampoc els penya-segats de la costa; de fet, no hem trepitjat mai la terra. La veiem de lluny, com una companya distant que fa la seva. D'un temps ençà solquem la mar amb llibertat absoluta, tal com voldríem fer-ho sempre, sense els crits eixordadors a què estem acostumats i que ens impedeixen entendre'ns a l'hora d'esquivar els perills. Jo mateixa vaig estar a punt de morir en un xoc amb un gran vaixell, perquè hi havia tant de brogit al fons del mar que no vaig sentir-lo a venir. Els humans ens estimen poc. Ja no ens necessiten per sobreviure, però encara ens persegueixen en alguns oceans. Ens cacen com si fóssim bèsties empudegades que mereixessin morir. Ho fan perquè els hem alimentat moltes vegades, deu ser per això. Tanmateix fa molts dies i nits que les barcasses sorolloses no salpen, i nosaltres encalcem les aigües tranquil·lament. La mar ha pres una fèsonia diferent: els dofins salten ran de costa, les tonyines neden entre els iots amarrats als ports silencis, els peixos s'esplaien als roquissars, els calamars i els pops remoregen als fondals de sorra. Nosaltres podem viure en planes abissals, però preferim migrar d'una banda a l'altra i solcar les aigües manses d'aquest petit mar que té una eixida a l'oceà.

Des de fa molts dies i nits la bonança ens acompanya i ens podem aparellar amb calma.

La balena ha sortit a la superfície de l'aigua. Durant uns minuts, colpeja la pell del mar amb la seva aleta cabal, ben arquejada. Aixeca ruixims d'esquitxos. Al lluny, l'horitzó terrestre es perfila de

manera irregular: serralades, valls, costa abrupta, sorrals, dunes desertes. Les daines dels aiguamolls juguen a trenc d'onada, els senglars es passegen pels carrers dels nuclis urbans, els cabirols van a beure a les rescloses dels rius que travessen les ciutats, les orenetes han

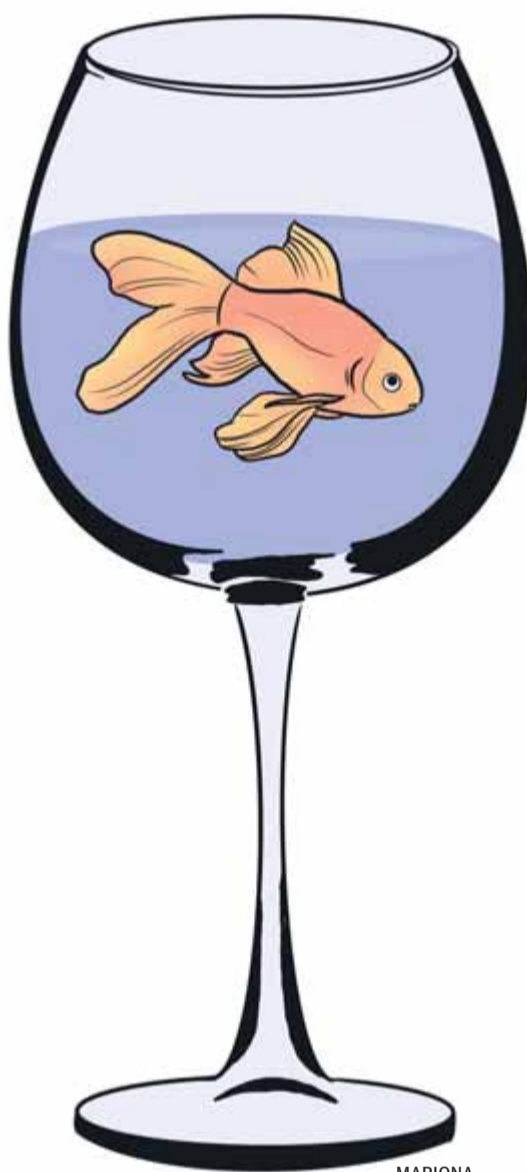
fet niu als racons d'on cada any algú s'entretenia a foragitar-les. El confinament dels humans ha estat l'inici de la llibertat de tots aquests animals, però ningú sap quant de temps durarà tot això ni si, en acabar, els humans perseveraran en comportar-se com l'espècie

més invasiva, o bé l'experiència els haurà servit per canviar una mica. Des que el món és món, a cada nova catàstrofe, s'han pres la llibertat retornada per continuar esprement la terra amb voracitat i ocupar els cels i els mars, com si pretenguessin guanyar temps als dies de vida que tenen assignats per fer alguna cosa de bo.

Cada dia el sol crema més, l'aigua s'escalfa i la balena vol fer via cap a l'oceà. Sap que ha de tornar a migrar.

“El confinament dels humans ha estat l'inici de la llibertat de tots aquests animals

Ho sap perquè obeeix els avisos de les altres companyes; la criden, mar endins. No s'ha preguntat –els animals com ella no s'enderien mentalment– per què la seva llibertat ha de dependre de la reclusió dels humans. Ni tampoc per què fins ara la llibertat dels humans ha implicat el confinament dels animals. Podrien existir les dues llibertats alhora? La balena ignora que molts humans tenen rovellats els sentits i acostumen a fer cas omís dels senyals d'alerta que els envia la natura. Coneix, això sí, les lleis del mar. Per instint, sap que no les pot transgredir, si vol sobreviure. Deu intuir que la reverberació del mar ha creat el món i que, malgrat tot, si els humans no se'n volen recordar i s'extingeixen, l'oceà immens encara serà capaç d'engendrar un nou paradís a la terra. Qui sap si llavors el Verb del mar, la paraula en estat pur, crearà un racó de món on puguin néixer criatures que recomencin el cicle.

MARIONA

Sísif

Jordi Soler

